

INFORMATION ■■■ NR. 3 1983

"Jag tror utomjordiska varelser besöker oss"!

— Sidan 4 —

L. Gordon Cooper, Jr.

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-feno-
men. Utk. med 6 nr/år.
Prenumerationsåret på UFO-Infor-
mation är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen, Lars
Nilsson, Kenneth Eek och T. Gus-
tavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av ar-
tiklar och diskussionsinlägg mot-
tages tacksamt.

För att underlätta den redak-
tionella bearbetningen bör manu-
skripten skrivas med största möj-
liga radavstånd på skrivmaskinen.
Var god observera att manus en-
dast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna.
Artiklar och övrigt material ur den-
na tidskrift får återges helt eller del-
vis endast efter tillstånd av ansvarig
utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också
att våra läsare hör av sig med tips
om inträffade händelser av UFO-
karaktär — det kan vara något Ni
läst om i respektive lokalpress på Er
egen hemort eller hört någon berät-
ta. Hjälp oss också samtidigt att lätt
få kontakt med eventuella vittnen
till UFO-observationer genom att
tex notera telefonnummer eller
postadress i breven till oss.

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga
för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade
som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLL:

Bibliska händelser	3
Gordon Coopers budskap till FN	4
Woodoo — häxkonst och religion	6
Kontakt UFO-Flygplan	16
Kineser sköt mot UFO	18
Transutbildning	19
17-årig flicka såg UFO	20
Nej, det var inga gäss vi såg!	25
Svävande varelser utanför huset	26
"Stjärnfall" en klar höstkväll	28

UFO-Information HANDLINGSPROGRAM

30 :-
Postgiro: 8 43 25-0

Missa inte UFO-Information pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Bibliska händelser sedda med ufologens ögon

Jag tycker det känns meningsfullt
att fortsätta med jämförelser mellan
å ena sidan den moderna ufologin
och å andra sidan våra religioner.
Man kan knappast läsa ett kapitel i
vår bibel utan att tankarna vänds till
dessa UFO-företeelser vi idag kän-
ner som något från en främmande
värld på både gott och ont. Jag kan
inte heller nonchalera alla rapporter
om försvunna människor runt om i
världen. Enbart i Sverige försvinner
cirka 2000 människor varje år. Na-
turligtvis har de flesta försvinnan-
den en naturlig orsak, men vad vet
man! En liten procent kanske häm-
tas av dessa UFO.

Ser vi återigen till vår Bibel, kan vi
finna flera ställen där det berättas
om hur människor hämtats från jor-
den på olika sätt. I andra Konunga-
boken, kap. 2 vers 11, heter det:
'Under det att de nu gingo och tala-
de syntes plötsligt en vagn av eld
med hästar av eld och skilde de båda
från varandra och Elia för i stormvin-
den upp till himmelen.'

Skulle vi tolka detta med vad vi i
dag känner till om rymdflyg etc,
skulle det låta som följer: 'När vi två
gick och pratade med varandra kom
det en flygande farkost, som fram-
drevs med en energi som liknade ra-
keter. Elia togs ombord men jag blev
kvarlämnad. Farkosten gav sig iväg
med explosionsartad fart, varvid
man tydligt såg den kraftiga energi-
utvecklingen.'

Att man inte använt denna formu-
lering beror givetvis på att dåtidens
människor inte kände till den teknik
de blev vittne till. Det enda fordon

de kände till var häst och vagn, och
de har ju också mycket riktigt använt
sig av dessa termer i hopp om att ef-
tervärlden skulle förstå att det inte
var vanliga hästar och vagnar men
att de inte kunde förklara på annat
sätt.

Detta tycker jag är en av de mest
perfekta beskrivningarna på hur en
jordmänniska tas upp av ett UFO.

Läser vi sedan Markus evange-
lium, kap 13 verserna 25, 26 och 27,
får vi ytterligare kött på benen. Jag
citerar: 'Och stjärnorna skola falla
ifrån himlen och makterna i himlen
skola bäva. Och då skall man få se
Människosonen komma i skyarna
med stor makt och härlighet. Och
han skall då sända ut sina änglar och
församla sina utvalda från de fyra
väderstrecken, från jordens ända till
himlens ända.'

Fortsättningen är minst lika int-
ressant, sedd med UFO-ögon, men
låt oss stanna inför det redan citera-
de stycket. Vi skall försöka se vad
som döljer sig bakom dessa ord och
tolka dem mot den bakgrund vi i dag
har genom vår kunskap om univer-
sum.

'Stjärnorna skola falla och himlens
makter skola bäva.' Visst, med den
kunskap vi idag har, vet vi att kollisioner
mellan olika solsystem och
galaxer förekommer och kommer att
fortsätta. Det är därför högst troligt,
att vi också kommer att beröras av
liktande katastrofer. Stenbitar kom-
mer sannolikt att regna ned över oss
vid en sådan katastrof. Sannolikt
kommer andra civilisationer att be-
röras och de kommer att vändas lik-

som vi kommer att göra. Men det tycks finnas hjälp! Människosonen skall komma på himmelens skyar, d.v.s. Vår skapare skall med hjälp av sina undersåtar komma oss till hjälp eller skall vi säga så här: Denne någon ser att vi behöver hjälp att överleva, därför beordrar han sina landsmän att ta sina rymdfarkoster och flyga till den katastrofdrabbade delen av universum med order om att rädda så många som möjligt. Han själv kommer i täten och leder räddningsaktionen. Är det inte en mera logisk och trolig reaktion av en intelligent ras någonstans i universum. Men hur förklara det för den tidens människor, som var i avsaknad av större tekniskt vetande och kunskande?

Vi har nyligen fått en nyöversättning av vår bibel, men jag måste säga att den kunde vi klara oss utan. Människan är sådan att hon vill ha förnuftiga förklaringar och det borde vi kunna kräva av vår religions uttol-

kare. Det är tyvärr trögt på den punkten. De tycks ha kvar sitt medvetande från den tid bibeln skrevs och har tydligen inte nämnvärt utvecklats sedan dess. Eller är det så, att man inte vill att vardagsmänniskan skall få förklaringar av den anledningen att det sedan inte finns något mystiskt kvar att värna om och få sitt levebröd av?

Säga vad man vill, personligen tycker jag att det är stor skandal av kyrkan att inte bättre sammanlänka bibliska händelser med dagens ufologi och på så sätt bidra till att lätta på mystiken istället för att lite skamsat mumla 'outgrundliga äro Herrens vägar' till alla som behöver tröst och kunskap ur vår religion.

Gordon Coopers budskap till FN

L. Gordon Cooper, Jr.

Jag tror dessa utomjordiska farkoster och deras besättningar besöker oss och kommer från andra planeter och är mer tekniskt utvecklade än vi. Jag tror att vi behöver ett samordnat program för att vetenskapligt samla och analysera data från hela världen rörande alla slags konfrontationer med dem och fastställa hur man bäst kan mötas på ett vänskapligt sätt.

Vi måste först visa dem att vi har lärt oss lösa våra problem på fredlig väg och inte med krigföring, innan vi kan bli accepterade som fullt kvalificerade medlemmar i universum. Deras accepterande skulle innebära oerhörda möjligheter för att förbättra vår värld på alla områden. Då kan det tyckas att F.N., naturligt-

vis, har laglig rättighet att snabbt och sakligt handlägga ärendet.

Jag påpekar att jag inte är någon erfaren Ufo-forskare. Jag har ännu inte haft möjligheten att flyga ett Ufo, inte heller mött någon sådan besättning. Ändå känner jag mig kvalificerad att diskutera dem eftersom jag har varit i utkanterna av de ofantliga områden där de håller till.

Jag hade ändå tillfälle att under 1951 studera deras flygningar. Under två dagar sågs de i olika storlekar flyga i jaktformation, vanligen från öst till väst över Europa. De befann sig på högre höjd än vi kunde nå med dåtidens jetplan.

Jag vill också påpeka att de flesta astronauter är mycket obenägna att ens diskutera Ufos beroende på att många människor helt utan åtskillnad sålt uppdiktade historier och be-

"STJÄRNFALL" ... Forts. fr. sid. 28

någonstans gakom Rödeby..... Men stjärnor kan ju inte landa så det var uteslutet. Det var en synvilla. En fullt normal synvilla. Men jag bad en bön för de stackars människorna....

Far kom med tåget och såg att jag var skärrad, frågade varför. -Bli rädd för ett stjärnskott, sade han ilsket. -Ynkedom! Rädd för lite grus som far omkring i luften och brinner upp!

Efter någon tid, en likadan kväll, kom far inrusande i köket och talade om att han sett en stjärnexplosion. -Det var en sådan där Nova, sade han. Den blev så stor och växte och växte och plötsligt blev den två som gick åt var sitt håll och en tog kurs rätt mot mig och jag sprang!

Jag reste mig upp från köksstolen och gav igen: -Det är ynkedom att bli rädd för en liten stjärna - det är ju bara grus som far omkring. Far gav mig en klatsch. Vi gick ut och tittade mot novan.

Där fanns ingenting. Ingenting. Bara vanliga stjärnor.

När jag sedan blev gammal och

drägliga dokument samt missbrukat deras namn och rykte. De få astronauter som fortsatt att medverka i Ufo-diskussioner har varit tvungna att göra det mycket försiktigt. Det är många av oss som tror på Ufos och som har sett dem antingen på marken eller från flygplan. Men utifrån rymden har vi troligen bara sett ett Ufo.

Om F.N. går med på att fullfölja vidare studier och vill skänka trovärdighet till ett sådant projekt kanske många fler kvalificerade människor träder fram för att hjälpa och informera.

Hämtat ur UFO-Review Nr. 3 april 1979.

Övers.: B-O Lidén

tog in kurserna på de flygande föremål jag sett, så fann jag en sak av värde: de gick över obebyggda trakter eller största glesbygderna! Och de kom inte från Tyskland.

Sannebrant

Är du intresserad
av tidigare årgångar av
UFO-Information

Vi har ett antal kvar
av varje årgång

Beställ genom att sätta in
50:- på
Postgiro 8 43 25 -0

Skriv på talongen
vilken årgång som önskas

Voodoo — häxkonst och religion som trollbinder Haitis folk

Av Olle Ohman

Vanvördigt uttryckt skulle man kunna kalla voodoo en förfärlig, religiös soppa, där alla slags magiska ingredienser simma omkring utan någon som helst ordning. Denna haitiska, till ursprunget afrikanska lära, är emellertid trots sina primitiva och ofta dramatiska, ockulta inslag en verklig trosuppfattning, som ännu hålls levande på Haiti och i något anorlunda form i Louisiana, USA.

Ordet voodoo är sannolikt av afrikanskt ursprung. VODU är namnet på en primitiv ormgud, 'en ond ande', säger en uppslagsbok. Men det finns också en annan förklaring, som utpekar en protestantisk, medeltida sekt, valdenserna, som upphovet till beteckningen. Som kättare drevs de iväg från det katolska Frankrike och några av dem tros ha hamnat på Haiti, där de skulle ha slagit sig ned. Sambandet mellan dem och voodoo torde dock vara en ren konstruktion.

Haiti är en ö i Västindien, den största för övrigt av Stora Antillerna. Västra delen av denna ö avträdde 1697 av spanjorerna till fransmännen, som raskt påbörjade kolonisation. De byggde upp ett plantageväld, som för sin skötsel krävde ett stort antal slavar. Enligt tidens sed fördes negrer in från Afrika för att tjäna de vita herrarna. Den svarta befolkningen förde med sig sin religion; visserligen var de enskilda individerna inte alltid av samma stam eller från samma afrikanska område, men religiöst hade de ändå en gemensam grund att stå på. Det var denna tro som höll dem samman under de många svåra åren och som också ingav dem mod att småningom revoltera mot fåmannaväldet.

Efter några hundra år av missnöje

och uppror förklarades Haiti fritt år 1804.

Plantageväldet upplöstes och jorden fördelades bland befolkningen. De brukar nu sina lotter med primitiva metoder och lever i allmänhet i stor fattigdom.

Voodoo är de fattigas religion!

Ön är överbefolkad, sjukdomar grasserar, och överallt känns dödens närhet. Haitis folk är medvetet om det obeständiga i tillvaron - därför har också voodoos döds- och begravningsgudomligheter den främsta platsen.

Många försök har gjorts från de vitas sida att omvända slavarerna och deras ättlingar till den kristna (katolska) läran. Officiellt bekänner sig Haiti till katolicismen, men de faktiska förhållandena är helt andra.

Det är voodoo som spelar den främsta religiösa rollen, även om denna religion nu framträder i en under seklerna förändrad dräkt. Voodoo med dess många element av skräckinjagande magi utgjorde på sin tid ett av slavernas vapen mot deras herrar. Voodoo kunde döda på håll, sades det, och plantageägarna fruktade mer än en gång för sina liv, när de hotades av en voodoo-präst med förmåga att döda genom en docka.

Dagens voodoo är långt fredligare. Visst är den magiska blandningen fortfarande förvirrande i sin mångfald: läkande öreter, gifter, trollmedel, gudomligheter i legio, trancetillstånd, zombis o s v men ändå anses det att voodoo nuförtiden uppnått rangen av 'högre ockultism'. Ett faktum är också, att katolska kyrkan och voodoo tycks kunna existera

sida vid sida utan större friktion. Det har inte alltid varit så.

För 80 år sedan lämnade katolska kyrkan ön, enär de katolska prästerna där börjat ingå äktenskap. Detta stred helt mot ordningen, då ju en katolsk präst skall leva i celibat. När katolikerna återvände fann de till sin bestörtning, att voodoo tagit upp en mängd katolska helgon i sin religion. Man hade t ex gett den förnämste voodoo-guden både ett afrikanskt och ett katolskt namn. Ormguden Damballah framträder som Sankt Göran i strid mot draken!

Människan har två själar!

Voodoo anses vara öppen och tolerant, eklektisk till sin natur, d v s den väljer det bästa av allt och absorberar det. De troende tycks inte bry sig ett dugg om att voodoo utifrån infiltreras av bruk från andra religiösa åskådningar. Katolska kyrkan har också fått finna sig i att deras egna helgedomar ofta smyckas med voodoosymboler liksom att katolska riter vandrar in i voodoo.

Voodooanhängarna erkänner en högste gud, 'bon Dieu bon' men de vänder sig knappast till honom, eftersom han anses ouppnåelig och opersonlig. Deras egna gudomligheter har mänskliga drag och kan lättare nås i tillbedjan. I den ofantliga mängden av gudar (loan) kan t ex nämnas 'Baron Samedi' eller 'Baron Cimeterre', d v s de dödas gud som har ett kors och en dödskele som symbol och som uppträder iklädd svart rock och hög hatt (begravningsentreprenör.)

Deras osynliga värld befolkas av ett myller av andar, demoner och mindre gudar som man kan vända sig till med bön och offer. De mindre framträdande gudarna utgöres i regel av inflytelserika avlidnas andar. För övrigt anses alla förfäders andar ha mer eller mindre stort inflytande på de efterlevandes tillvaro.

Ett av de märkligare dragen i voodoo är uppfattningen om själen. Enligt voodoo har människan två själar,

den ena utgör säte för individens personlighet och erfarenheter, medan den andra representerar vad vi kallar samvetet.

När en människa dör flyr själen kroppen och söker ett års vila på botten av ett vattendrag. Så snart detta år gått, samlas den avlidnes anhöriga på stranden av vattendraget och lockar upp själen från dess tillfälliga hemvist. Själen ges nu en ny boning i en lerkruka (govi) som placeras i hemmet. Anden i krukans blir då ett slags familje/eller hemgud som kan bistå de efterlevande med råd i olika angelägenheter.

Döda med magi!

Till de mer dramatiska ockulta inslagen i voodoo-religionen hör uppfattningen om att människan kan skada eller döda på avstånd med hjälp av diverse magiska riter.

Voodoo-dockan är kanske det mest kända exemplet på sådan magi. Den kan tillverkas av enkla trasor och fyllas med krossad halm och bomull. För att bli effektiv skall den innehålla något som emanerar från det tilltänkta offrets kropp: nagelbitar, hårstrån, någon tygbit, blod (från kvinnor allra helst mensblod). Sedan dockan sytts igen enligt bestämda föreskrifter, användes en ny nål att sticka ett hål med. Den del av dockan som genomborras ger smärta i motsvarande kroppsdel hos offret. Döden kan rentav orsakas på detta sätt.

Det lär faktiskt finnas dokumenterade belegg för att voodoo-magin haft verkan på så sätt, att offret dött av självsuggestion eller tynat bort i förtvivlan.

Bruket att använda en docka för att döda på avstånd anses inte vara ursprungligt afrikanskt. Under medeltiden förekom sådana metoder ofta i Sydeuropa. Än i dag utgör 'onda ögat' ett levande begrepp i södra Italien.

Bildmagi av det här slaget är något ytterst primitivt, men man kan

förstå att voodoo på sin tid lyckades injaga respekt och fruktan hos de vita. Fortfarande ser turisterna och nyfikna vita med skräck på voodoos inneboende möjligheter. Föreställningar om forna tiders kannibalism, ritualmord, djuroffer, svart magi och allsköns mystik lever också kvar, och otaliga böcker berättar med förtjusning om voodoos svartkonster.

Höll glödande kol i munnen.

Ytterligare ett särdrag hos voodoo är bruket av zombi. Zombin är en död som återkallats till livet av en **hungan** (voodoopräst). Liket grävs upp ur sin grav och återges sin ande av en ond hungan.

Denne zombi blir en tjänare åt gårdens folk. Han arbetar nattetid på fältet eller tjänstgör kanske i ett bageri. Denna föreställning är naturligtvis ägnad att inge skräck och respekt för hungans makt. Men zombin tycks inte ha samma funktion att fylla i den voodoo, som utövas utanför Haiti, i New Orleans exempelvis. Där togs en levande svart man ut till ett slags tempeltjänare med uppgift att under gudstjänsterna skrämma besökarna att lägga så mycket pengar som möjligt i kollekthåven.

Utövarna av voodoo är kända för ett mycket lätt - nästan som genom en viljeakt - kunna försätta sig i ett trancetillstånd. Rytmska, oerhört vitala, danser förekommer under gudstjänsterna, och dansarna blir då tagna i besittning av någon gudomlighet. Under trancen kan guden genom mediet berömma eller klandra församlingen, ge råd och anvisningar, något som ju mycket påminner om det som sker under en spirituellistisk seans.

Therese Roumer, som ledde en besökande studiegrupp under ett besök på Haiti berättar, att hon fick 'en elektrisk stöt' i bröstet, när hon i sin första voodoo-ceremoni rörde vid en hungan. Hon föll ögonblickligen i trance och fick vid uppvaknandet höra att en viss loan (gudomlighet) tagit hennes personlighet i besittning.

Hennes skepticism gentemot voodoo försvann därmed, och hon började på allvar studera läran och dess fenomen. Mycket snart invigdes hon till **mambo** (prästinna) och undervisar nu om voodoo uppblandad med modern psykologi (företrädesvis Jung).

Under trancen kan de egendomligaste fenomenen uppstå. Författaren Alan Vaughan berättar att ett filmteam fick bevittna hur en ung man som fallit i trance tog ett glödande kol i munnen. Han höll hela tiden munnen öppen och såg samtidigt in luft, så att kolet började lysa vitt. Efter denna demonstration var hans läppar sotiga, men på tungan eller kinderna kunde inga brännskador observeras. Andra liknande händelser rapporteras, såsom att voodoo-dansare i trance tuggar sönder ett glas och sedan spottar ut bitarna utan att de därvid skadar sig i munnen.

Levitationer förekommer också. Studiegruppen uppges ha blivit mycket entusiastisk inför möjligheten att få möte en person, som för att straffa en ovän fått denne att höja sig upp till taket i ett rum. Där hade han av levitationskraften hållits kvar under flera timmar.

Voodoo till Louisiana.

En voodooceremoni eller gudstjänst kan kort skisseras som en livfull, oerhört vital sammankomst. Gudstjänstdeltagarna samlas vanligen på lördagskvällarna i en **houmfor** (voodootempel), som i stort sett saknar dekorationer. Ett altare finns. Hungan öppnar gudstjänsten med att omväxlande läsa voodoo-böner och katolska böner. På golvet finns veves, ett slags teckningar som symboliserar de gudar, vilka skall uppenbara sig. Gudstjänstdeltagarna faller ofta i trance, skälver i konvulsioner och talar i tungor. Röster och gester förändras. Frukt och kycklingar offras, och gudomligheterna matas symboliskt.

Då voodoo i början av 1800-talet

med västindiska mulatter infördes till Louisiana tog den där en något annorlunda riktning. Före amerikanska inbördeskriget brukade neger-slavarna samlas på Congo square (numera Beaugregard square) i New Orleans för att dansa på söndagskvällarna. Ända till 1803 var de förbjudna att samlas någonstans, men när Louisiana blev amerikanskt lätade man på restriktionerna. De fridsamma slavarna i New Orleans tillägnade sig snabbt voodoo-riterna, och snart började de utföra de mest fantastiska ceremonier vid Pontchartrainsjöns stränder eller längs kanterna av de många bayous som genomkorsar Louisianas delatland.

I New Orleans började man frukta att slavuppror skulle bryta ut på grund av de tilltagande voodoo-orgierna. Nya förbud infördes därför. De svarta tilläts dock att samlas under polisövervakning varje söndag eftermiddag. På Congo squares gräsplaner utförde de sedan under ett 40-tal år sina rituella danser - med säkerhet mycket beskedligare tolkningar än de ceremonier som föregick i det fördolda, i hemmen eller på undangömda platser.

Voodoo-drottningen rik på 'gris-gris'

Det finns ett par namn man inte kan gå förbi, när voodoo i Louisiana kommer på tal: Marie Laveau och Andrew Jackson Tobias, d v s 'Ol Evil Eye' eller 'Uncle Crackermeier'.

Marie Laveau var under 1800-talets andra hälft New Orleans okrönte voodoo-drottning. Hon var av naturen utrustad med ett tilldragande yttre, smart intelligens och förmåga att duperas människor. I voodoo såg hon en möjlighet att binda människor till sig själv och att skapa sig en förmögenhet genom alla de magiska tillbehör, som kunde säljas till en godtrogen allmänhet.

Marie Laveau anses ha varit helt befriad från alla slags moraliska betänkligheter. Hastigt svingade hon sig upp till stjärnposition på den mörka voodoohimlen, blev överste-

prästinna i de nattliga orgier som negrerna ställde till med vid sjöstranden.

Hon framträdde frimodigt inför pressens folk och bjöd in dem till konferenser vid Pontchartrainsjön, där dansarna ohämmat strippade och extatiskt hängav sig åt övningar med mer eller mindre erotiska inslag. Voodoo har icke utan skäl anklagats för att vara mera 'svart mässa' än religion, åtminstone i sina ytterlighetsformer.

Marie Laveau fick inflytande över politikerna och korrumpade därmed också det politiska livet. Hon genomförde att midsommarafton blev voodoos stora dag i New Orleans och hon gjorde de s k **gris-gris** (magiska artiklar som tänktes bringa sin ägare lycka) omåttligt populära.

Marie måste ha varit en fantastisk kvinna, en makalös psykolog. Hon förstod att låta negrerna få utlopp för sina svikna förhoppningar och hämmade livslust, hon smickrade och hotade alltefter omständigheterna. På ett raffinerat sätt lyckades hon rida två hästar samtidigt, och när hon med årens rätt drog sig tillbaka hade hon lyckats med konststycket att lirka ihop voodoo och katolicism. Tusentals människor följde henne till graven, och ännu sägs människor besöka hennes viloplats, där man offrar pengar för att hennes ande skall besvara deras böner.

'Doktor' Ol Evil Eye.

Helt andra - och högre - kvaliteter kan tillmätas en annan förgrundsge-stalt i Louisianas voodoo, nämligen Andrew Jackson Tobias, alias Ol Evil Eye eller Uncle Crackermeier.

Voodoo-doktorer förekommer i många kulörer; de flesta är antagligen bedragare som lämnat ett mindre lönsamt yrke för att hastigt skaffa sig pengar genom att tillverka och sälja gris-gris (trollmedel). Förr fanns det verkliga voodoo-läkare, som tillverkade sina egna mediciner och själviskt sökte lindra sina med-

människors plågor med en visserligen primitiv men ändå välment behandling. Uncle Crackermeyer var en sådan personlighet, allmänt aktad bland de svarta men också respekterad av upplysta vita.

Än i dag sägs människor söka upp hans förfallna gravnisch. I nattens mörker smyger voodoo-anhängarna över kyrkogården bort till nischen för att där i skenet från ett svart ljus söka den avlidnes välsignelse. Med sig har de en handfull 'gravmjöl', damm från andra gravar, som de sträcker in i nischen med hopp om att 'mjölet' därigenom skall få något av den magiska kraft som Ol' Evil Eye ägde.

Ol' Evil Eye dog 1923. Han blev 108 år gammal.

Det påstås att han föddes med segerhuva. Därmed var hans framtid som voodoopräst eller voodoo doktor också given. Då Andy var åtta år gammal fick han börja arbeta som slav på en plantage i närheten av New Orleans. 1816 lämnade fadern landet och begav sig till Etiopien varifrån han aldrig återkom. Andy flyttade med sin mor till familjen Meyers bomullsplantage ett tiotal svenska mil norr om New Orleans. På den tiden var det vanligt att slavarerna erhöi sina ägares efternamn. Den unge Tobias blev alltså Meyer i stället. Förnamnet Andrew eller Andy byttes till Cracker av den enkla orsaken, att pojken var förtjust i 'crackers' (smällkarameller). Tillnamnet 'uncle' förvärvade han med åren genom de tjänster han gjorde de vita, och smeknamnet 'Ol' Evil Eye' gavs honom av de svarta och av cajunerna (fransmän som flyttat in från Canada) som ett tecken på aktning men också med hänsyftning på de magiska krafter han troddes äga.

1841 härjade gula febern i dessa trakter, och hela familjen Meyer utplånades. Något år senare avled Uncle Crackermeyers mor efter ett skallerormsbett.

Han stod nu ensam och beslöt att söka ta sig till Etiopien för att där hos sina stamfränder lära sig något

av deras hemliga läkekonst. Han stannade där i sexton år. Då han återvände 1859 stod inbördeskriget för dörren. När det bröt ut försvann alla vita läkare, varför uncle Crackermeyer ständigt fick stå till tjänst med sin knappast skolade men ibland effektiva läkekonst.

Han var en genuin naturläkare, som byggde sitt kunnande på de erfarenheter åren i Etiopien hade gett honom samt på de tecken växter och djur förmedlade hans vakna sinne.

Varje djur och växt hade för honom en speciell betydelse och funktion. Några var speciellt viktiga i voodoo-läkekonsten.

Naturens tre viktigaste renhållare, av stor betydelse för människan, var enligt uncle Crackermeyer:

1. Mossan som växer i träskmarker. Den renar luften.

2. Gamen är jordens renhållare. Människan skulle inte kunna överleva utan den. Gamen är symbolen för vaksamhet.

3. Krabban och räkan. De är havets renhållare. Symbolen för sjukdom. De renar vattnet de vistas i. Utan dem skulle kustens folk inte kunna överleva.

Spindeln - satan, mördare!

Då mossan saknar näringsvärde ödslade Ol' Evil Eye ingen tid på den. Beträffande gamen och krabban uppmanade han folk att inte äta dem (inte heller griskött f ö).

Att förtära gamkött skulle innebära, att man utsatte sig för våldsamma kränkingsanfall, så svåra att magsår skulle bildas. Eftersom gamen lever på as som förgiftar dess lever, kunde folk som förtärde gamkött drabbas av cancer.

Gamen är voodoos heliga fågel. Om den livnär sig på rätt sätt växer dess lever till enorma proportioner. När den blivit alltför stor, orkar gamen inte längre flyga. Den lämnar då inte sin boplatz utan rör sig klumpigt omkring den. Tiden är inne att döda den. Dess lever tas till vara och

torkas, bultas och finfördelas till ett pulver, varpå den användes som läkemedel.

4. Alligatoren står som symbol för långt liv. Den har förutom människan inga fiender som rå på den. Den kan bli bortåt 200 år gammal och tjänar sin herre troget som en hund. En tam alligator är fridsam.

5. Spindeln är förstöraren. Satan. Den hänger från trädet liksom människan pendlar från himmelen i sin osynliga själstråd.

Till skillnad från människan väver spindeln aldrig en väv i vilken den snärjer sig själv. Spindelns roll i voodoo är mördarens. Den användes i voodoos tjänst för att avlägsna de trolösa.

Spindeln fångas i en låda som tillslutes. Den hålls fången utan fast föda eller vatten under tre dagar i starkt solsken. Tre droppar ormgift tillföres sedan lådan. Spindeln suger i sig giftet och är nästa morgon uppsvullen som en ballong. Den tas ut ur lådan och placeras i en liten behållare på den väg där en fiende väntas gå fram. När spindeln känner kroppslukten hugger den ögonblickligen och offret dör.

6. Sköldpaddan är tålmodets symbol. Den för ett tillbakadraget liv, rör sig sakta och 'lägger aldrig näsan i blöt i andras affärer'. Skalet förser voodoo doktorn med det käril han behöver för sina droger och mediciner.

7. Ormen är hatets symbol. Allt jordiskt liv är fyllt av hat. Ormen gömmer sig, nästlar in sig överallt och rör sig bara av fruktan eller begär efter att döda.

Trots att tanden innehåller ett dödligt gift finns det i den också en vätska, som är väsentlig för människans välfärd. För voodoo doktorn är det viktigt att ha åtminstone en orm i sin närhet.

8. Ugglan står för visdom. Den hålls inte av voodooläkaren för dess slughet eller visdom utan för sina ögons skull. Uggleögon är viktiga för att bota närsynthet.

En ung uggle placeras i en bur och ges all den mat den behöver. Nära

buren lyser ett ljus, som får brinna nätterna igenom. Detta kommer fågelns ögon att vidgas. När ugglan är fullväxt dödas den.

Ögonen tas ut och läggs i ett käril med fikonmjölk och där får de ligga tills de får samma färg som ett kokt hönsäggs gula.

Betydelsefull är också castorväxten (en tropisk oljeväxt med stora bönlänkande frön), som av befolkningen kallas livets träd.

I frostfria trakter växer castorplantan årligen återkommande. Den kan bli 10-12 m hög och har stora rödgröna blad fästa vid smidiga grenar. Cajunerna höll castorväxten för ogräs och ryckte upp plantorna med rötterna. Negrerna däremot odlade den runt sina hus som skydd mot ogräs, flugor, mygg, kackerlackor, råttor och all övrig ohyra. Uncle Crackermeyer hade stor aktning för denna växt och sökte lära cajunerna att bättre ta vara på den.

Ormbett mitt i cancertumör!

Uncle Crackermeyer hade rykte om sig att vara traktens bäste naturläkare. I det ruffiga skjul, där han hade sin kostnadsfria mottagning satt patienterna på uppochnedvända kaggar, lådor och cypresstubbar i väntan på att få komma in i behandlingsrummet.

Han drog sig inte för att behandla cancer och hade helt egna teorier om sjukdomen och dess uppkomst.

Enligt uncle Crackermeyers mening är cancer en fysiskt betingad sjukdom med sina rötter djupt begravda i levern. För att förstöra rötterna måste levern ges ett nytt utlopp för det gift den samlat i sig. Detta naturens andra utlopp för leverns gift kallar människan cancer. En patient som inte nått för långt in i sjukdomen kan få lindring i smärtorna och lägga år till sin livslängd.

För att hjälpa levern från att befria sig från giftet måste den alltså ges

en kanal. Därigenom dras mycket av giftet från sin rot och sjukdomen får en möjlighet att gå till bättring.

Vid ett tillfälle hade uncle Crackermeyer en patient under behandling, en man med en concertumör på ena kinden. Voodoo doktorn tog fram en stor metallskiva med ett 5 cm runt hål i mitten. Skivan placerade han med hålet mitt för concertumören. Med sin högra hand drog han upp en orm ur en korg, höll ormens huvud mellan tummen och pekfingret och lät den hugga tre gånger i tumören.

Därefter släpptes ormen tillbaka i korgen och en vanlig svart blodigel placerades på det sjuka stället. Igeln fick suga tills den släppte taget, varpå ännu en igel sattes fast.

Den andra delen av behandlingen var helt annorlunda. Ur bakfickan halade uncle Crackermeyer upp en väl tillsluten flaska. Han skakade försiktigt fram en tagg från en yuccaväxt och skar sedan med sin kniv en skåra i taggen, ca 1 cm från spetsen. Därpå tryckte han kraftigt in taggen i patientens vänstra handled, som han först gnidit in med zombisalva. Då taggen drivits djupt in i köttet, bröt han av den just där han tidigare gjort ett snitt. Snart uppstod en infektion, vilket enligt voodoo doktorn betydde att ett nytt utlopp för cancergifet skapats.

Som kost rekommenderades patienten färsk grönsaker och vilda frukter och bär. Han skulle dricka mycket vatten och äta majsbröd i stället för bröd bakat av vetemjöl. Sådant bröd fick ätas endast om det var gammalt.

För patienter med invärtes plågor använde uncle Crackermeyer inte ormar utan gav dem i stället ett särskilt giftpulver.

Ormgift i lever - medicin.

Voodoo-pulver, zombisalvor och alla slags dekokter tillverkades efter hemliga recept, och uncle Crackermeyer avslöjade aldrig de yttersta av sina mediciners hemligheter. Den

avgörande ingrediensen förblev ockult, men tillvägagångssättet för fabrikationen av levermedicinen är delvis känt.

När fikonsträdet om våren fylldes med sav tappade han det på dess saft. En späddgris slaktades och levern togs ut.

Tre meterlånga kvistar från ett hickoryträd skars av. Två grenar skulle vara raka, den tredje gaffelformad i ena änden. Varje gaffel hade en längd av sju centimeter.

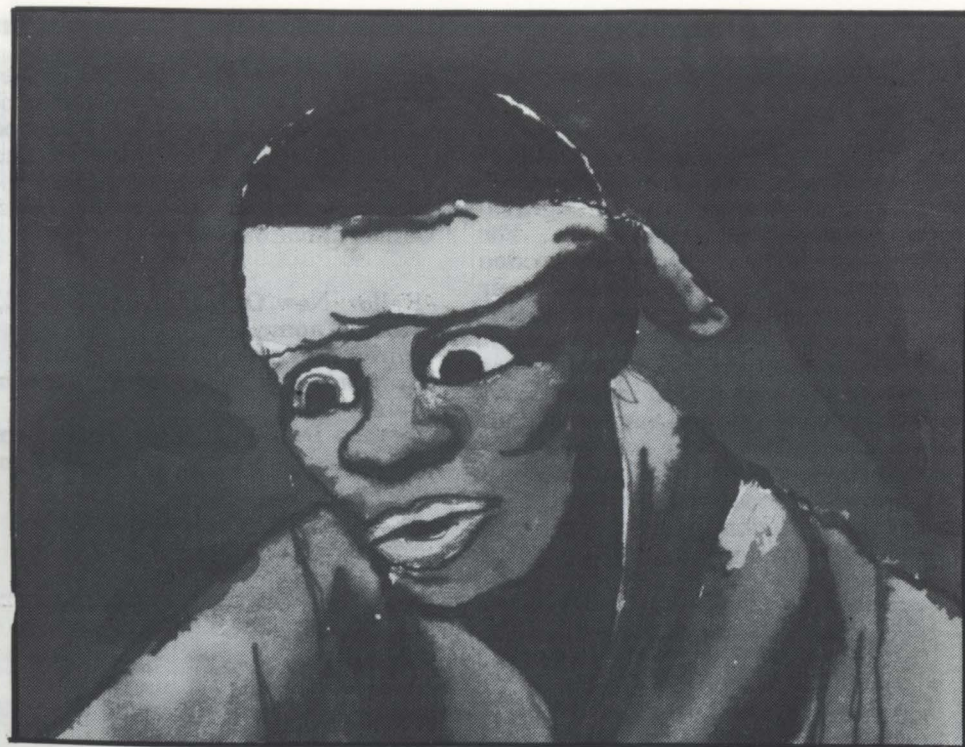
Vid en av kvistarna band han ett rött sidenband. Käppen fästes sedan vid vänstra höften på ett sätt som gjorde det lätt för honom att snabbt rycka den till sig.

I den gaffelformade käppen satte han fast ett par leverbitar. Med den tredje käppen i sin hand slog han försiktigt på vinbärsbuskarna, där han visste att en särskild sorts orm brukade hålla till.

Ormarna ringlade fram. Kvickt höll han fram käppen med de dinglande leverbitarna. Varje orm fick hugga tre gånger i köttet. Sedan bytte han snabbt käppar, stack fram käppen med den röda sidentrasan och lät ormarna åter hugga. När gifttänderna fastnade i tyget gjorde han ett snabbt ryck, varvid de slets loss och blev sittande i tyget.

De tandlösa ormarna stoppades i en korg, gifttänderna i en flaska och levern i en låda för sig.

De förgiftade leverbitarna skälvde och krullade ihop sig som bacon i en stekpanna, när uncle Crackermeyer styrde stegen till sitt 'laboratorium' där han släppte ned levern i en kruka med fikonmjölk. Krukan sattes undan på en mörk plats och fick stå där i fyrtio dygn. När levern sedan lyftes upp ur kärlet var den hård som sten och fick bankas sönder, innan voodoo doktorn kunde finfördela den till ett pulver. Den var pärlgrå till färgen och gavs till patienter med invärtes lidanden. Men den hemliga tillsats som gjordes avslöjade Ol' Evil Eye aldrig!

Några ord bör nämnas om zombigestaltens roll i den voodoo som praktiserades i New Orleans-området. Han var en 'diakon eller äldste' och hade som nämnts tidigare till uppgift att skrämma de troende till lydnad och frikostighet i allmosegiovandet.

Grotesk zombi efter 5 dagars makeup.

Före voodoo-gudstjänsterna måste zombin underkasta sig fem dagars intensiv maskering eller make-up. Ansiktet omformades och öronen drogs bakåt med en speciell lera.

Underkakens tänder täcktes med en pasta av pulvriserat kol och övertänderna liksom gommen gneds in med samma smetiga kräm. Underläppen kletades in med lera på ett så omsorgsfullt sätt, att den fick ett korrugerat eller skrynklad utseende. Överläppen lyftes högt upp med

hjälp av en bomullsrulle som dopats i honung och lades in i munnen.

Mest fascinerande var väl ögonen som 'förstärktes' med snäckskal, vilka hölls på plats med lera.

Under de fem dagar behandlingen pågick gneds kroppen dagligen in med zombisalva som doktorn själv kokat ihop. Salvan gjorde zombin immun mot smärter från nålstick, brinnande tändstickor m m.

De långa timmarna av salvingniding gjorde att kroppen kändes iskall vid beröring. Syftet med maskeringen var att zombin så mycket som möjligt skulle likna en avliden.

Strax innan kollekten skulle tas upp vandrade zombin stelt omkring bland församlingsmedlemmarna. De vidskepliga gudstjänstbesökarna fylldes med fasa inför den groteska varelsen och gav rikligt med kollekt.

Zombifiguren, som på Haiti allmänt betraktas som en återuppstånd död, är enligt psykiaterna ingenting annat än en djupt drogad per-

son, vilken sedan han väckts företer mentala skador.

Var skall för övrigt gränsen sättas för tro, vetande, vidskepelse? Många av de puzzelbitar som tillsammans bildar mönstret i voodoo ter sig livsfrämmande, rentav makabra. För dem som lever med och mitt i voodoo fångade av dess lära och mystik, är sannolikt allt mycket nära och verkligt.

Om vi förutsätter, att tillvaron har vissa dimensioner som inte kan uppfattas av våra sinnen kan ju voodoos värld vara lika sann som någonsin den nyktert resonerande skeptikerns. Voodoos andar och osynliga, styrande gudomligheter kanhända dessutom verkar som ett ständigt in-

flöde av styrka och hopp för en befolkning, som pressas av fattigdomens och okunskapens ok. I voodoo ges fritt utlopp för tillbakahållna känslor och möjlighet att umgås socialt utan skrankor, något som också berikar tillvaron.

Källor: New Orleans from A to Z, Ray M Thompson
Louisiana Voodoo, André Cajun
Brewer's Dictionary of Phrase and Fable
Voodoo Drums, Temples and Zombies, Alan Vaughan (Fate nr 7 juli 1982)
Voodoo, häxor och djävulsdyrkan, Daniel Cohen.

Ur Göteborgs-Posten 8/7 1982.

Stack sig på fjärsing — hjälp med helikopter

En kvinna i femtioårsåldern stack sig på en fjärsing vid middagstid igår på en fisketur vid Vinga. Kvinnan var ute med ett par vänner. De fick fyra fjärsingar men hade ingen aning om att fisken var giftig. När de gick in till Vinga visade kvinnan redan förgiftningssymptom. Hon fördes i helikopter till Mölndals lasarett och är nu välbehållen.

Det var tre personer från Västeråstrakten som gått ut med båt från Vinga på en fisketur. Ingen av dem hade någonsin sett en fjärsing tidigare.

Fjärsingarna de fångade lades i en plastpåse. Kvinnan stack sig på taggarna.

När trion var på väg in till Vinga började kvinnan få ont och må illa. Hon lade sig i ruffen för att vila. De började då misstänka att fisken kunde vara orsaken.

När de kom in till land vid halvtvå-

tiden fick de reda på att det rörde sig om den giftiga fjärsingen. Lotspersonalen satte snabbt in behandling av kvinnan genom att badda hennes arm med hett vatten. Samtidigt larmades Mölndals lasarett, som sände ut en narkosköterska med polishelikopter.

Man fortsatte behandlingen med hett vatten i en timme. Först vid tred tiden kunde helikoptern lyfta och föra kvinnan till Mölndals lasarett, där hon fick stanna kvar för observation. Hon var då välbehållen men chockad.

Skär bort den

Just nu är det gott om fjärsingar i havet. Man bör absolut inte ta i en fjärsing om man får den på kroken utan försöka skära bort den med en kniv eller dylikt. Fjärsingens gifttaggar sitter på främre ryggsfenan och gällocken.

Fjärsingens gift är uppbyggt av proteiner som förstörs om de utsätts för värme. Därför bör man doppa den stuckna kroppsdelen i så varmt vatten som möjligt. Varmvattenbehandlingen bör fortsätta i 30-60 min.

Symptomen på förgiftning är smärtor (ibland våldsamma), svullnad och missfärgning. Man kan också bli yr, må illa och få andningsproblem.

GP 9/7 1982.

Så bekämpas fjärsingstick.

Det finns gott om fjärsing just nu. Risken för förgiftningar är stor. Det finns ett par motgift, men de har fallit i glömska. Inte ens på sjukhusen vet man hur ett fjärsingstick skall kureras.

I gårdagens G-P berättades om en metod att kureras fjärsingförgiftning.

Så ser den giftiga fjärsingen ut. Gifttaggarna sitter på främre ryggsfenan och gällocken.

Kroppsdelen skall badas i hetvatten, inte baddas som det råkade stå.

Fjärsingens gift koagulerar vid 40 grader. Därför gäller det att hålla kroppsdelen i så varmt vatten som möjligt i minst en halvtimme men gärna en timme.

På Mölndals sjukhus kände man inte till hur ett fjärsingstick botas utan man fick begära råd av giftcentralen. Efter gårdagens förgiftningsfall har man beslutat ge personalen en snabbkurs. Det är gott om fjärsing i år och man fruktar fler förgiftningar.

Runt Medelhavet, där det också är gott om fjärsing, är hetvattenmetoden känd även bland allmänheten.

Här i Sverige har fiskarna i alla tider använt sig av en annan metod att bota fjärsingförgiftning. Fjärsingens lever tas ut och läggs på såret - eller

äts upp! En åttioårig fiskarhustru på Näset berättar för G-P:

-Jag och min man var ute och fiskade på 20-talet. En liten pojke som var med stack sig ordentligt på en fjärsing. Vi skivade fjärsingens lever och lade den på såret. Han blev snabbt kry och vi behövde inte ens gå in till land.

-När man är långt ute på havet kan det vara svårt att få tag i varmvatten. Och det kan ta lång tid att gå in till land. Därför tycker jag att alla bör känna till den här metoden.

Inger Larsson, läkare på Mölndals lasarett anser det inte otroligt att metoden fungerar:

-Det är möjligt att ett motgift finns i fjärsingens lever. Den måste ju ha ett sätt skydda sig mot sitt eget gift.

-Däremot är det osäkert om det hjälper att äta rå fjärsinglever. Motgiftet bryts nog ner i magen.

Sten Sjögren

A propos uncle Crackermeyers 'levermetod'.

Fjärsingen, som tillhör familjen strupfeniga fiskar, Jugularidae, är en mycket liten fisk, mest bekant för de stick den utdelar med en stor, bakåtriktad tagg på gällocket, dels med strålarna i den främre ryggsfenan. Från hudceller, som finns vid dem, avsöndras ett farligt gift. Detta gift leds längs rännor på taggen, och strålarna rinner in i det sår sticket åstadkommer. Fiskens längd: 25-30 cm.

Flera fall av förgiftning genom fjärsingstick rapporteras från den svenska västkusten sommaren 1982.

Giftet är uppbyggt av proteiner som förstörs, om de utsätts för värme. Den stuckna kroppsdelen kan därför behandlas med så varmt vatten som möjligt. Som framgår av notisen ovan finns det emellertid en annan, av fiskare, beprövad metod, nämligen med fiskens egen lever! Gamle Crackermeyer kanske inte var så dum i alla fall

Kontakt UFO – flygplan orsakade viktförlust i metallasten!

En f d anställd vid amerikanska kustbevakningen har trätt fram och berättat om två mycket ovanliga UFO-observationer som han gjorde i Antarktis. Även om iakttagelserna ägde rum för mer än femton år sedan är de intressanta på grund av sina särdrag. Vittnet, som vi kallar herr X från Kalifornien, tjänstgjorde vid Sydpolen under 'Operation djupfrysning'. Först var han chef på en helikopter ombord på isbrytaren East Wind och senare chef på ett transportflygplan av typen C-130.

X:s första observation ägde rum tidigt på morgonen den 20 april 1964. Tillsammans med fem andra besättningsmän befann han sig ombord på en C-130 med destination flottbasen vid McMurdo Sound. De hade varit i Christchurch på Nya Zeeland för att

hämta förnödenheter och utrustning och var nu på väg tillbaka. X berättade, att flygningen verkade helt normal. Deras enda sällskap var ett ryskt flygplan som flög parallellt med dem ungefär nio km styrbord och som hade varit på radarskärmen en stund. Han sade, att även om de ryska installationerna fanns flera hundratals km från McMurdo, använde alla på grund av de rådande vindarna inkommande plan samma korridor intill Antarktis.

Plötsligt ropade vakten på styrbords sida, att han såg flera UFOs ovanför och till höger om planet, som närmade sig med ungefär 700 km/tim. Till skillnad från det ryska planet syntes inte UFOs på radarn. Strax därefter minskade de farten och höll samma hastighet som pla-

Plötsligt ropade vakten på styrbord sida, att han såg flera UFO:s ovanför och till höger om planet.

net, ca 375 km/tim på en höjd av 11000 m.

Först kunde bara styrbordsvakten se dem, men piloten sänkte högervingen för att få en glimt av de skuggande föremålen. När detta skedde blev de synliga genom planets takkupol. Ögonblicket senare närmade de sig, och besättningen kunde se dem genom fönstren på höger sida av planet.

X beskrev de flygande farkosterna som nio glödande, vita föremål i V-formation. De förflyttade sig över planet till vänster om dem. Detta utgjorde början till en serie av förlopp, som skulle göra besättningen häpen.

Vid detta tillfälle försökte besättningen sända nödsignaler, men upptäckte, att deras radio liksom radarn var ur funktion.

Planet började förlora all elektrisk kraft, och piloten försökte sätta igång reservsystemet men fann också det ur funktion. Vid denna tidpunkt gick fortfarande turbopropmotorerna men efterhand stannade även de. X trodde, att oljan i motorerna började tjockna på grund av den låga temperaturen. Nu skulle egentligen planet ha fallit som en sten, men till besättningens förvåning höll det stadig kurs och höjd.

X visste inte vad som höll planet uppe men tänkte, att UFOs var ansvariga för den uppkomna situationen. Han berättade att det var en underlig känsla att flyga helt ljudlöst. Det verkade, som om något höll planet i järnhand och under fullständig kontroll.

Ytterligare en mystisk händelse inträffade, då planet plötsligt kom in i en underlig dimma. Han beskrev dimman som 'väldigt torr och fylld med statisk elektricitet' och påstod, att om kroppen kom i närheten av metall gnistrade det och man fick en elektrisk stöt. Under de tjugo minuter planet befann sig i dimman kände sig X underlig. Planet följdes ännu några minuter, varefter den elektriska strömmen kom tillbaka, och

besättningen kunde starta motorerna en efter en. Strax fungerade alla system normalt igen och man kunde se de främmande farkosterna försvinna. Efter att ha flugit utan motorer och elektrisk kraft i 45 minuter fortsatte nu det stora planet mot McMurdo.

Besättningen märkte snart, att flygningen gått fortare än normalt. Planet hade tillryggalagt 490 km på 45 minuter. Dess marschhastighet är 340 km/tim! Efter landningen samlades besättningen i förarkabinen för att diskutera händelsen. Strax därpå skrevs rapport. Besättningen lämnade också in sju rullar film som de tagit på farkosterna.

Markpersonalen upptäckte, att det fanns alldeles för mycket bränsle kvar i tankarna. På en inhägnad plats av flygbasen gjordes ännu en otrolig upptäckt. När lasten lossades upptäckte man, att vissa delar av utrustningen bara vägde hälften av vad de borde göra. X berättade, att partier av järn och stål påverkats mest av den oförklarliga viktförlusten. Aluminium- eller metallegeringar verkade inte ha förlorat i vikt. En av markcheferna blev ytterst överraskad över att de två D-18 traktorer som lossades inte vägde tillräckligt mycket.

Flera veckor senare fick X tillbaka de två filmrullar han inte överlämnat till marinen. Han märkte att filmerna var dimmiga, som om de hade utsatts för någon slags strålning.

Han fick senare veta, att de sju rullar som marinen tagit hand om också var dimmiga. X och de fem besättningsmännen förhöordes under två dagar av olika officerare på McMurdo, men då han inte var stationerad där, visste han inte namn och grad på officerarna.

Identifieringen gjordes svårare av det faktum, att alla officerare bar tunga vinterkläder utanpå uniformerna. X tyckte sig förstå, att några av dem kom från underrättelsetjänsten. Under förhören blev besättningen i skarpa ordalag tillsagd att

hålla tyst med vad de sett och fotograferat.

X:s andra observation ägde rum den 3 januari 1965. Denna gång var han chef på en C-130C, som befann sig 150 km från föregående års observationsplats. De såg inga andra plan på radarn och trodde att de var ensamma. Men kl 16.45 strejkade plötsligt alla elektriska system ombord liksom radion och hjälpgeneratör.

Besättningen stod redo att hoppa, när ett avlångt, glödande föremål dök upp från ingenstans och passerade planet med ett fruktansvärt dån. Planet gled in i den svallvåg av luft, som föremålet orsakade och virvlade runt.

X beskrev föremålet som avlångt, nästan droppformat, med färger från guld till ljusblått. Det lämnade en

röksvan efter sig. Han iakttog också en utskjutande del på sidan av föremålet.

Föremålet var större än transportplanet och gick snabbt nog för att åstadkomma en ljudbang. Efter ungefär tre minuter fungerade alla system på planet igen. Man kontaktade centralen och frågade om det fanns andra plan i området. Svaret blev nekande. Under observationen tog besättningen sju rullar film av UFOt och fick senare veta, att de blev bra samt att de överlämnats till marinen. X blev tillfrågad huruvida andra UFO-observationer gjorts i området. Han förklarade då, att ryssarna ofta klagade på okända flygplan, som då och då svepte över deras installationer.

Källa: APRO Vol 29 nr 3
Översättning: B-O Lidén

Kineser sköt MOT UFO!

Sommaren 1968 avpatrullerade fyra kanonbåtar från staden Ludas flottbas havet inte långt från kusten (Luda ligger i Liaoning-provinsen i norra Kina). Plötsligt upptäckte soldaterna ett lysande, guldfärgat föremål, som var ovalt till formen och som strök fram över vattenytan med otrolig hastighet. Strax därefter försvann föremålet till höger om flottillen, och nästan i samma ögonblick upphörde alla radaranläggningar och anläggningar för trådlös telekommunikation på de fyra kanonbåtarna att fungera.

Skeppen fortsatte att patrullera i en halv timmes tid och upptäckte då att två stora krigsfartyg befann sig framför dem och i rak kurs mot dem.

Kommendanten för flottillen gav ögonblickligen sina män order om att göra sig redo för strid. Situationen var mycket spänd. I detta kritiska ögonblick började kommunikationsinstrumenten åter att fungera normalt, och de två parterna kom i kontakt med varandra. Flottillkommendanten fick nu klart för sig att de två fartygen tillhörde samma flotta som hans egna.

Innan dess hade kustbevakningsmanskap sett det oidentifierade flygande föremålet landa vid kusten. Soldaterna hade öppnat eld med sina maskingevär, men farkosten försvann strax på något mystiskt sätt.

Källa: UFO-Nytt, 23 årg. Sept./Okt. 1981, Nr 5

Transutbildningen:

Öppna dina sinnen genom målmedveten koncentration

Här kan du lämpligen börja träna 'Transtillstånd' (ett tillstånd som mycket liknar det tillstånd som benämnes medvetenlöshet). Alla önskar inte välja denna väg, men vi omnämner ändå den möjligheten, så att den som önskar kan finna vägledning i denna sak.

Man sluter nämligen sina normala fem sinnen effektivast, om man väljer denna väg. Det inre 'nervlivet' träder då snabbare i funktion. Man åstadkommer lämpligast detta 'transtillstånd' genom koncentrerat stirrande på en kristall eller också en konkav spegel. Svart bläck eller liknande i botten på en vanlig tallrik går också att använda sig av.

Det är den optiska nerven, som då kommer i ett speciellt tillstånd, vilket gör att dörrarna till de fem sinnena sluts till, varvid alltså syn, smak, lukt, känsel och hörsel avskärmas utifrån.

Man skall vidare se till, att det rum man sitter i är avskärmat från ljus. Det bör vara skymning i rummet, och det ev ljus som kommer in eller upplyser rummet skall komma bakifrån och något till vänster.

Kristallkulan, eller vad man nu använder sig av, skall stå på bordet eller hållas i handen. Man fäster blicken på dess mittpunkt och genom att sakta flytta den närmare, respektive längre ifrån söker man ett lämpligt avstånd som är sådant att den bäst fångslar blicken. Det är lätt för somliga medan det kan vara ganska svårt för andra människor.

Det första resultatet brukar vara

en lätt dimbildning i kristallen, ibland med en lätt färgförändring. Det börjar vanligen med en gråtoning, med en dragning åt skärt. Just denna dimbildning hindrar ljusreflexer, och i dess mitt börjar visionerna att framträda.

Det händer att visionen visar sig bredvid kristallen. Om detta inträffar skall blicken inte flyttas från kristallen till visionen, ty då försvinner denna omedelbart. Kom ihåg att i och med att blicken är fixerad är den yttre synförmågan avstängd, och det du ser, det ser du med din inre synförmåga.

Blickens förflyttning från fixeringspunkten återför normalsynen och undantränger den inre synförmågan. Sammankoppla alltså inte den syn du får med ögat! Här ligger oftast en av svårigheterna att lära sig se med det undermedvetnas hjälp.

Tredje övningen.

Det är med örat som med ögat, det tar endast upp vissa frekvenser av verkligheten och av vad som kan ses och höras. Örats konstruktion tillåter endast vissa svängningar att bli registrerade, men man kan som med synen ändra detta förhållande genom att leda dessa fina vibrationer direkt in till hjärnans hörselcentra.

Normalt uppfattar vi ljud på så sätt, att vårt öra mottar och mekaniskt avkänner vågrörelse, vilket sedan omvandlas till elektriska impulser. Detta sker inom ett område som

ser ut som följer: Lägsta toner, eller ska vi säga frekvenser, som en normalmänniska uppfattar är 20 p/sek och de högsta är 20.000 p/sek, det kan naturligtvis variera något men man brukar ta dessa mått som riktvärden. Genom ett s k 'Klarhörande' går man s.a.s. förbi den normala vägen och direkt in till hörselcentra och på så sätt kan man förnimma sådant som är omöjligt att uppfatta den normala vägen. Gör som följer:

Intag en vilsam utgångsställning som vi tidigare talat om. Först vill jag nämna att det är svårare att utestänga ljud än vad det är med ljus. Man kan därför, om man så önskar, stoppa bomull i öronen, så att yttre ljud försvagas, men det kan endast

Forts. nästa nummer

17-årig flicka såg bemannat UFO

Greensburg, Pennsylvania

En 17-årig flicka, som satt barnvakt i en grannes hus, gick ut på en inbyggd veranda för att titta ut genom fönstret. Klockan var omkring 01.45. Hon kastade en blick upp mot himlen och fick syn på ett föremål med tre vita ljus, vilka bildade punkterna på en liksidig triangel, som ljudlöst svävade i hustakshöjd 15 meter bort.

Det ljus som befann sig närmast vittnet var mycket starkare än de bakre, och strax ovanför detta fanns ett genomskinligt fönster. Till vänster och höger om denna frontruta, åtskilda av smala mellanväggar, fanns två fönster som löpte runt farkostens sidor. Ett mycket matt vitt ljus, som påminde om strålen från en ficklampa, sköt ned från undersidan tills det nådde gatan.

Flickan kunde se två människoliknande varelser genom farkostens frontruta. De beskrevs ha 'mycket' stora huvuden, orientaliska ögon, gällliknande öron och två hål i stället för näsa'. En av varelserna verkade

ske under de två första övningarna. Så snart du lärt dig att koncentrera dig måste detta hjälpmedel läggas bort, ty all utomsinnlig förmåga skall stå under viljans kontroll och inflytande. Tänk på ett musikstycke eller ett föredrag. Du kan också låtsas höra någon vän som talar. Glöm bort din omgivning, glöm att du har en kropp! Hänge dig åt att lyssna efter inre ljud! Först kommer detta som en sorts intuition och inte som ljud i vanlig mening men det ger ett medvetande om något som kan tydas som budskap. Så småningom utvecklas detta, så att man kommer fram till fullt 'Klarhörande'. Som jag sade tidigare är det mycket lättare att uppnå 'klarseende' än vad det är att nå fullt 'klarhörande'.

sitta, och den andra tycktes stå bakom en instrumentpanel. Denna var vit. Hela scenen verkade upplyst av ett vitt ljus.

Den sittande varelsen skötte ett flertal kontroller, som påminde om ljusskiveförsedda potentiometrar, och på panelen fanns även grupper av svarta och gråsvarta, runda kontroller. Den andra humanoiden sågs från midjan och uppåt och bar ingen skjorta. Den hade lång, smal hals, breda skuldror, slät vit hy och normala armar, och tittade på vittnet med vita ögon som saknade pupill.

Vittnet betraktade Ufot i omkring 15 minuter och gick sedan in i vardagsrummet igen. Televisionsapparaten utsände plötsligt ett surrande ljud och rutan blev svart. Samtidigt slocknade den enda tända lampan i vardagsrummet. Hon blev nu ganska orolig och sprang ut i köket för att ringa till sina föräldrar. När hennes far anlände kl. 02.50 fanns inte farkosten längre kvar på platsen.

Källa: The A.P.R.O. Bulletin, Vol.29 No.9.

Studerande i UFO tjugo timmar

Blev undersökt under rymdfärd!

En ung brasiliansk studerande, Paulo Couthina, bortfördes en kväll av utomjordiska varelser, som i sitt rymdskepp befann sig vid Vila Ari-candeera, São Paulo. Tjugo timmar senare återfördes han av de småväxta varelserna till sitt hem. Händelsen har många intressanta detaljer:

A. Den bortförde blev återförd till föräldrarnas hus, som ligger ganska nära platsen för kidnappningen.

B. Många vänner och familjemedlemmar var närvarande i huset vid hans återkomst, men ingen av dem var vittne till händelsen.

C. Ungefär en timme före hans återkomst hände följande saker:

1. En kvinnlig granne såg ett lysande klot några meter därifrån.

2. Några skolflickor, som även befann sig i närheten, såg ett liknande klot försvinna med stor hastighet.

3. Efter Paulos hemkomst blev det fastställt, att en reservoarpenne, som han haft med sig vid bortförandet blivit magnetisk.

4. En annan kvinnlig granne hade vid denna tidpunkt märkt störningar i sin TV-apparat.

5. Några minuter efter bortförandet fann ett skolbarn den bortfördes anteckningsbok vid platsen för händelsen.

6. Några dagar senare samtalade Paulo med sin väninna i trädgården. Plötsligt såg båda en lysande kula stå stilla i luften. Flickan blev rädd och sprang in i huset.

Fastnaglad av ljusstråle.

Kvällen för denna händelse gick Paulo kl 19.25 tillsammans med sin

väninna till skolan. Anmärkningsvärt är, att han denna kväll mellan kl 21.15 och 22.45 sysslade med en matematikuppgift. Normalt var han ganska dålig i ämnet, men nu fick han högsta betyg. De båda ungdomarna lämnade skolan kl 23.30 och skildes åt efter en stund för att gå var och en till sitt hem.

När Paulo rundade ett gathörn, såg han på himlen ett vitt ljus, som syntes röra sig mot stadens centrum. Han stannade och kunde då fastställa, att ljuset kom emot honom. Han ville skyndsamt komma därifrån men förmådde inte röra sig. Det enda han kunde göra var att betrakta ljuset, som kom allt närmare. Någon sekund senare kunde han se, att ljuset var ett klot med två meters diameter.

Det förut vita ljuset strålade nu i orange, och klotet befann sig ungefär sex meter från marken. Paulo, som fortfarande inte kunde röra sig, betraktade föremålet ett par minuter. Därefter blev ljuset svagare, och nu såg Paulo framför sig ett dvärgliknande väsen av omkring 90 cm längd. Huvudet var stort, omkring en tredjedel av kroppslängden, ögonen utstående och mandelformiga. De mätte tre cm samt hade en blåaktig iris. Huvudet saknade hårväxt.

Dvärgen och Paulo mönstrade varandra i ett par minuter. Tack vare månlyuset kunde Paulo urskilja alla detaljer.

Nu rörde sig Paulo helt viljelöst mot väsendet till ett avstånd av en halv meter. Han hade kyrkan i San Paulo rakt framför sig, och den tycktes långsamt försvinna under honom. Dvärgen och han var nämligen på väg upp till det lysande föremålet, som visade sig ha en diameter av

omkring 20 m. De fortsatte att stiga sakta, men plötsligt ökade hastigheten enormt, och jorden syntes snart som ett klot i rymden - den ena sidan svart och den andra blå.

Paulo beräknade, att de färdades i rymden blott 25 - 30 sek. Nu visade sig ett cigarrformat föremål av kanske 2-300 m längd, och det skimrade rödaktigt.

Med 'dvärgen' i moderskeppet.

Paulo och dvärgen närmade sig det stora moderskeppet. I samma ögonblick förändrade sig dess färg till zinkgrå. I skeppets mitt syntes en mörkgrå, rätvinklig markering. Paulo och hans ledsagare trängde sig igenom denna fläck och kom in i skeppets inre.

Plötsligt fick Paulo en känsla av svindel, och han märkte, att han låg på golvet innanför en mörkgrå cirkel av någonting poröst. Rummet var

ljusgrått och ca tre m långt. Bredvid sin plats såg han två dvärgar av samma utseende som hans följeslagare. Paulo låg på knä, och han försökte resa sig med hjälp av händerna, men när han vidrörde någon av dvärgarna, blev han som förlamad. Samtidigt förnam Paulo inom sig ett budskap: -Vi skall inte göra dig något ont! Han beräknade, att den största av dvärgarna var ca 1,20 m lång.

Två av dvärgarna gick emot en vägg, och Paulo kunde åter röra sig fritt, men han befann sig fortfarande på knä. Av väggen försvann den mittersta delen, så att en två m bred öppning uppstod. De kom in i en enormt stor sal, där varje sida mätte bortåt tio meter. Väggarna gick omärkligt över i taket, och även detta rum hade gråaktig färg. Ytterligare sex små väsen uppehöll sig i detta rum. Besättningen bestod alltså av sammanlagt nio personer. En av dvärgarna tryckte på en knapp i väg-

gen, och det uppstod en förbindelse med det andra rummet. Paulo erhöll telepatisk anvisning att inte lämna sin plats.

Talade med slutan mun!

Paulo befann sig alltså nu i detta rymliga rum, och ångestsvetten rann i hans ansikte och längs ryggen. Han betraktade uppmärksamt besättningen och såg, att alla var lika klädda. Dräkterna bestod av ett gråblått material. De var trånga vid handlederna och runt halsen. Deras silvergrå skor var gjorda i ett stycke, och de var glatta, fasta samt spetsiga i tån. Längden på skorna kunde väl vara 27 cm, vilket verkade oproportionellt. Händerna var normalt utvecklade. Pannan var hög och hade två välvningar, av vilka den vänstra var något mer utpräglad. Ansiktshuden tycktes vara något fastare än vår och den var genomdragen av linjer, liknande dem i våra handflator. Munnen öppnade sig aldrig, varken när de talade eller när de skrattade. Tre av besättningen hade ett mera tilltalande utseende än de övriga, och det visade sig senare, att dessa var kvinnor.

Tänkar blev bilder på skärm.

Paulo tänkte på sin väninna, som han denna kväll hade varit tillsammans med. I samma ögonblick upplöstes en vägg framför honom och visade en bild av hans väninna i hennes hem. Kort därefter såg han två kamrater, som roade sig med en boll. När han tänkte på sitt hem, kände han sig sorgsen, och nu framtonades hans föräldrar på bildskärmen. De befann sig i hemmet, och de såg oroliga ut.

Han vände sig nu till dvärgarna och frågade, vad de tänkte göra med honom. I sitt inre fick han svaret: -Lugna dig, vi skall inte göra dig något ont! Paulo vågade sig på ännu en fråga: -Vad gör ni här på jorden? De svarade på samma sätt: -Vi studerar planeterna och hela universum, och vi vill hjälpa er. -Finns Gud?, var

Paulos nästa fråga, som bejakades.

Han tvivlade dock på att de riktigt hade förstått hans frågor. Bildskärmen visade då en amerikansk och en rysk raket i världsrymden. Dessa var inte obekanta för Paulo, ty hans lärare hade ofta talat om dem. Nu ville han veta besättningens tankar och åsikter om mänsklighetens teknologi. Det telepatiska svaret blev: -Om alla länder på jorden slog samman sina krafter, skulle de uppnå ett mycket bättre resultat. Vi kommer från ett annat stjärnsystem, och ert jordiska tillstånd är främmande för oss.

Paulo bad att få se jorden. Efter några ögonblick såg han den på bildskärmen svävande i blåaktig toning med en silvervit fläck vid ena kanten. Frågor och svar växlades snabbt dem emellan. -Varför kommer inte de utomjordiska i större antal till jorden? -Därför att jordmänniskorna inte är eniga - dessutom skulle vi riskera krig. Vi kan visa oss i större antal först när mänskligheten förstår vad frid betyder.

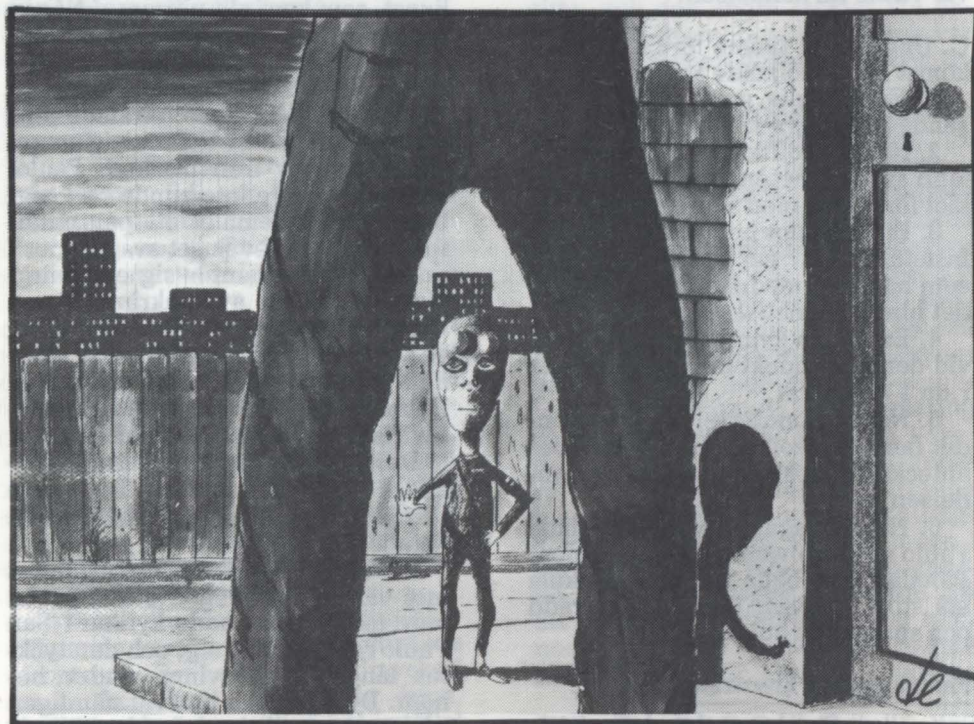
Fick sväva fritt i världsrymden.

Skeppets befälhavare kom fram till Paulo, men när Paulo frågade vad meningen var med hans bortförande fick han inget svar.

Jorden framträdde åter på bildskärmen med en diameter av ca 50 cm. Sedan blev den mindre och försvann till slut. Paulo erhöll nu telepatiskt anvisning om att han skulle följa sina ledare.

En öppning uppstod i en vägg, och han följde två manliga dvärgar genom den. I detta rum stod ett undersökningsbord. Paulos kropp rörde sig svävande mot det. Plötsligt låg han med utsträckta lemmar därpå. En hand gled långsamt över hans kropp, och det uppstod ett starkt ljus, som Paulo kände mot huden. Handen rörde sig från fötterna, upp till huvudet längs kroppens båda sidor.

Paulo förstod inte vad detta skulle

"Dvärgen och Paule mönstrade varandra i ett par minuter".

betyda. Men man förklarade för honom, att han undersöktes av en läkare. Han frågade sig oroligt, om de tänkte öppna hans kropp för att kunna undersöka honom bättre. Men det blev sagt, att något sådant inte skulle ske.

När undersökningen var över, avlägsnade sig bordet, och Paulo stod åter på golvet. Läkaren lämnade rummet, men Paulo och hans ledare stannade kvar. Nu kände Paulo över hela kroppen ett kraftigt tryck. Det var som om någon ville pressa honom samman, och han blev förd ut ur rummet och ut ur skeppet, där han nu svävade tillsammans med sin ledare i rymden. Båda flög bort från den cigarrformade farkosten.

Paulo var som bedövad; synen var avtrubbad. Han kände sig mycket eländig, och han såg en stor ljusvirvel framför sig. Vad som skedde där efter, kunde Paulo inte erinra sig.

Då han inte kom tillbaka vid midnatt, trodde hans föräldrar, att han var på någon danstillställning. Men när han nästa morgon fortfarande inte var hemma, kontaktade de oroliga föräldrarna polisen.

'Hela min kropp krälar...'

En släkting till familjen Couthina befann sig vid 20-tiden i trädgården bakom deras hus. Paulos mor frågade denne, om han hade hört något ovanligt. Själv hade hon tydligt hört någon ropa 'mor'. Fadern sökte genast igenom hela trädgården och fann till slut sonen liggande på marken. Eftersom det fanns många personer närvarande, undvek han då att ställa frågor till honom. (Först den 3 jan 1977 berättade han om sonens upplevelse). Han förklarade då också, att de utomjordiska förfogar över krafter, som för oss är obekanta, men att hans son inte hade utsatts för något oangenämt).

Fadern konstaterade att Paulos kropp kändes kall, och att den uppvisade röda fläckar. Det enda sonen först förmådde berätta var, att han

hade befunnit sig i fängsligt förvar. De gav honom papper och penna, men han kunde inte skriva.

'Hela min kropp krälar', sade han. Han blev genast förd till läkare, men även där uppträdde han avvissande. 'Min historia intresserar ingen - den är allt för otrolig. Jag avslöjar den bara för mina föräldrar'. När fadern frågade, vad som felades hans son, svarade läkaren, att det handlade om ett slags psykisk chock. Efter läkarbesöket kände sig Paulo ganska svag, och han svarade fortfarande inte på frågor. Han längtade bara efter mat.

Tre dagar efter sin återkomst visade Paulo en påfallande nervositet, vilken dock så småningom försvann. Hans hälsa var därmed återställd. Vid samtal om upplevelsen framhöll Paulo särskilt, att de utomjordiska är vänligt inställda till oss här på jorden.

Budskap direkt till nervcellerna.

Experiment av professor Ingalls (Nicap) vid universitetet i Cornell bevisar:

Den mänskliga hjärnan kan, genom avstängning av hörselgångarna, direkt motta radarstrålar. Med detta påpekande vill han hänvisa till att vissa vågor, liknande radarnas, från utomjordiska varelser teoretiskt skulle kunna överföras direkt till människor.

Georg Hunt Williamson, en nordamerikansk ufolog och arkeolog, befann sig några år i Brasilien, där han inför en liten grupp från SBEDV hävdade att det är helt möjligt för utomjordiska varelser att överföra budskap till människorna, utan att dessa behöver bli medvetna om detta. Budskapen överförs snabbt direkt till nervcellerna. Man kallar detta Tachi-Crypto-Telepati.

Källa: Duist-UFO-Nachrichten nr 257 juni 1979. Wiesbaden 13.
Översättning: Göte Johansson.

— Nej,

det var inga gäss vi såg!

Vi är nästan hundra procentigt säkra på att det rört sig om en 'flock gäss' är kommentaren från Vadsenapolisen till det ljusfenomen, som observerades onsdagen den 27 oktober 1982 och som inrapporterades av Lotta Leo. Och därmed har saken avslutats för polisens vidkommande. Nu är det bara så, att dessa förmodade gäss ändå borde ha väckt polisens intresse såsom varande någon nyupptäckt ras med ovanligt avancerad flygförmåga. Vi på UFO-Information skulle vilja klassa dessa s.k. gäss till 'världens snabbaste i fråga om flygförmåga etc'. Nåja, helt avvissande var förstas polisen inte. De tyckte det var bra, att allmänheten rapporterade vad den såg. Det tydde enligt polisen på samarbetsvilja. Hör ni det ornitologer! Glöm inte att tala om när storken har kommit! Nej, låt oss glömma polisens ursäkt för att slippa anstränga sin hjärna och gå över till vad som hände i verkligheten.

Så här berättar en av de personer som observerade ljusskenet. -Jag och min kamrat gick ut för att röka en cigarett på balkongen, säger Lotta Leo till UFO-Information. Lotta bor i Vadsena. Klockan var 19.44 på onsdagskvällen den 27 oktober 1982. Efter en stund fick vi höra ett fräsande ljud. Det var så tydligt, att vi skulle ha hört det inomhus, säger Lotta. Vi stirrade på varandra, och en viss olust smög sig över oss.

-Jag reste mig upp för att om möjligt kunna se, vad det var som åstadkom ljudet. Till en början såg jag ingenting, men så plötsligt fick jag syn på det konstiga ljusskenet. Som jag upplevde situationen, stannade detta ljussken någon sekund över

vårt hus för att sedan med otrolig fart försvinna i sydlig riktning.

-Min kamrat hann aldrig se det hela, eftersom en buske skymde sikten i den riktning föremålet försvann. Den totala observationstiden uppskattar jag till tre till fem sekunder. Och det var absolut inga gäss, det vågar jag påstå! Däremot vet jag inte heller vad det kunde ha varit. Det hela verkade så främmande, säger Lotta.

-Som jag tidigare nämnt, var klockan exakt 19.44, det kollade jag. Formen på föremålet var närmast att likna vid en trekant med något rundad bakdel. Det hela verkade fast, alltså inte genomskinligt utan som en kropp av något slag.

Den rundade bakre delen utstrålade ett vitt ljus medan föremålets sidor lyste i gulare färgton. Månen befann sig vid tillfället cirka 25 grader till vänster om det förmodade föremålet.

Strax efter det att föremålet försvunnit ringde telefonen. Det var min mor som ringde. Vid det tillfället skakade hela jag av rädsla! Min mor försökte lugna mig så gott hon kunde och sade till mig att ringa UFO-Information i Skänninge. Det var inte så lätt. Vi hittade inget telefonnummer, så i stället ringde jag 90000. Efter att ha stammat fram min version av händelseförloppet möttes jag av ett hejdlöst gapskratt. Till slut blev jag lovad ett sammanträffande med polisen, vilket jag också fick efter en orolig natt, slutar Lotta.

Vi på UFO-Information vet att Lotta och hennes kompis inte var de enda som såg det egendomliga ljusfe-

nomenet vid den aktuella tidpunkten. Ytterligare fyra personer har sett det hela och vi har talat med två av dessa. Av hörsägen att döma har ytterligare ett antal personer sett och hört det mystiska ljusskenet. Intressant är att föremålet inte kom norrifrån som man fick uppfattning om i Vadstena. Polisen menade, att det var gäss på väg söderut. De personer vi talat med och som sett ljuset, visserligen på längre avstånd, säger samtliga att det kom söderifrån. En av dessa är R Andersson som också var tillsammans med Peter Jonsson. De observerade föremålet på cirka 250 meters håll vid mitt föräldrahem i Svanshals. Andersson säger, att föremålet, som lyste i olika färger, passerade vid Åsby gård så lågt att det nästan strök trädkronorna.

Det märkliga är att när Andersson pekar ut färdvägen stämmer det till 100 % med det UFO jag såg som sju-åring 1935 (se artikeln i nr 3 sista pärmsidan av UFO-Information).

Den exakta tiden för denna observation vet vi ej men Andersson säger

Svävande varelser utanför huset!

Ett pensionärspär, Anne och Peter Eilbes, som bor i Milwaukee-förorten Wauwatosa satt hemma på kvällen den 10 november 1975 då det ringde på dörren. Klockan var 19.30. När Anne gick upp för att öppna, tittade hon ut genom den gardinförsedda dörrutan och upplevde sitt livs chock

Besökaren var en underligt klädd man av medellängd som höll en 150 cm lång vit käpp i ena handen. Han bar något som såg ut som en halmhatt, med undantag av att brättet var ovanligt tunt. Hårtestar stack ut från båda sidor av hatten. Huden i hans

att klockan var strax efter halv åtta på kvällen. Föremålet förflyttade sig i maklig takt cirka 20 -30 km/t och det tycktes pulsera eller möjligen gå ryckigt med höjdändringar, mera likt en båt på en stormig sjö.

Vi kan slutredovisa händelsen med att konstatera att den förmodade gässflocken var ett fast föremål som kom söderifrån (se kartan och färdvägen som är känd enligt vittnen). Det flög vidare över Vadstena, möjligen var det längre norrut men det saknar vi kännedom om. Sedan vände det och flög tillbaka mot söder. Där vet vi heller inte, vilken väg det tog, bara att det försvann i sydlig riktning.

Om ytterligare rapporter inkommer tar vi självfallet upp dessa, men då det nu gått ganska lång tid sedan det hela inträffade och vi inte hört något ytterligare torde det hela vara avslutat och som vanligt med ännu ett frågetecken vad, varför och till vilken nytta.

Kjell Thörnlund/Carl-Axel Jonzon

ansikte såg ut som 'rökt kött', som Peter senare beskrev den. Hans mun var en liten rynkig öppning, inte större än en dime (amerikanskt silvermynt, 10 cent), och hakan var mycket spetsig.

Förstummad läste hon dörren och frågade: -Ja? Främlingen svarade ej och förblev tyst när hon frågade honom på nytt. Anne vände sig mot Peter och sade: -Kom. Han säger inget

Peter kom fram till dörren, tittade på figuren och undrade om det inte var någon som spelade dem ett spratt. Han läste upp nätrutan för att kunna se bättre, sedan försökte han

Alla figurerna uppträdde likadant. Stavarna verkade som något slags energikäppar som de stötte mot marken varefter de svävade fritt — 60—90 cm ovan mark!

gripa tag i besökaren i tron att det var en skämtare. Besökaren höjde sin käpp och stötte den mot trottoaren. Tre klickande ljud utsändes från käppen varefter han svävade bort från Peter.

Medan Peter kämpade för att fatta vad som inträffat, lade han märke till fyra andra liknande varelser ute på gräsmattan och gatan.

-De var alla klädda likadant och de bar alla en vit stav i vänstra handen, sade han. -En av dem var kraftigare byggd än de övriga. Han befann sig ute i mitten av gatan. Han stötte sin stav mot asfalten och svävade 60 till 90 cm över marken varje gång den klickade till. Staven verkade vara något slags energikäpp. Den där knubbiga figuren verkade ha jätteroligt där han studsade upp och ned på det där sättet. Han såg ut som astronauterna när dessa hoppade omkring på månen, men han verkade ha mer kontroll över sina rörelser än vad de hade.

Om de övriga tre sade Peter följande: -Deras fötter gjorde gångrörelser men de befann sig fem eller sju cm över marken. De såg van-

skapta ut - som förvuxna troll - med kloförsedda, ledgångsreumatiska händer och böjda, bågformade ben.

-När jag lutade mig ut, fortsatte han, - tog Anne tag i hängslena på min overall och drog in mig. När hon fick in mig måste jag ha drabbats av en chock. Jag vet att jag exakt kunde beskriva hur de såg ut när jag lutade mig ut genom dörren, men när jag väl var inne igen kunde jag inte minnas mycket alls om deras ansikten eller kläder. Peter föll ihop i en stol och Anne tittade ut genom fönstret: -Jag kunde endast se tre av dem, sade hon. -Den som hade varit vid dörren svävade iväg över gräsmattan. Han vände sig om och höjde handen mot mig. Det var ingen knuten näve utan bara en något böjd. Så såg deras händer ut.

Paret ringde upp polisen i Wauwatosa, som undersökte fallet utan resultat. Peter och Anne fick det bestämda intrycket att poliserna ansåg dem vara galna.

Källa: UFO Report, Augusti 1976.
FATE, Januari 1978.
Översättning: Sören Andersson.

CARL-OLOF HOLMQUIST
SVARTINGTORP
LÄCKEBY
380 30 ROCKNEBY

83

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

"Stjärnfall" en klar höstkväll. . .

Det var omkring år 1933-34, på hösten. Mor och jag skulle gå och möta far vid tåget. Vi hade ännu ett litet tåg kvar som gick mellan Nätt-raby och Eringsboda. Kväll. Stjärn-klart.

Mor frågade om jag såg sjustjär-nan. Jo då - den dimmiga fläcken såg jag. Mor kunde Karlavagnarna och sjustjärnan och sedan var det stopp.

Vi fick se något. Det var det hemskaste stjärnfall vi någonsin sett. På höstarna brukade vi titta på 'meteorerna' som mor kallade dem - stjärnfallen - och räkna hur många vi kunde se på en kväll. Man kunde önska sig något när en stjärna föll. Jag visste att det bara var sten som flög omkring. Mor hade visat mig 'metorer' som låg ute - tunga, kons-tigt formade, svarta.

Nu föll en stjärna - från zenit - mitt på himlen. Men det var en stor, gul sak som dalade ner som ett lönnlöv dalar när det är vindstilla. Den kry-sade mellan de andra stjärnorna med stora avvikelser - och det var en lysande rök efter den. Sakta, sakta föll den ner mot horisonten.

Jag inbillade mig att det var ett jordklot som kommit ur sin plats på himlen och störtade med alla männi-skor på - brann upp! Hela jordklotet brann upp och folket som fanns där också. Så jag gömde huvudet i mors kapp. När stjärnan kommit fram till horisonten stack jag fram huvudet igen ... tittade efter den. Men nu da-lade den inte som ett lönnlöv längre - nu gick den sakta, sakta mot ett obe-stämt öde. Men det såg nästan ut som om stjärnan gick in för landning

Forts. på sid. 5